

Hồi thứ mười sáu

Kiệu rần Hà Người rần

Tiếng hò hét ấy cứ nối tiếp nhau vang mãi có hơn thời gian một tuần trà lâu, quần hùng có mặt đều kinh ngạc lạ lùng cùng đưa mắt nhìn ngoài trận, thấy từ hướng xa xa có bốn tên đại hán áo ngũ sắc chân không, trên vai khiêng một cỗ kiệu nhỏ màu vàng, theo phía sau kiệu vàng các cô gái cũng vận áo ngũ sắc, và mặt mũi vô cùng xấu xí đang chậm rãi tiến về phía mọi người.

Hoa Sĩ Kiệt ngồi bó gối giữa ngọn cây kín đáo, dõi mắt nhìn xuống thấy bốn gã đại hán khiêng kiệu đang đi, xem ra rất chậm chạp, nhưng trong khoảnh khắc đã tiến sát đến mép sân rộng của chùa.

Chàng khẽ ô lên một tiếng quay sang bàn bạc cùng Vũ Minh :

- Bốn gã khiêng kiệu khinh công quả dị thường chân họ muồn tượng như không chấm bụi, chứng tỏ là đã đến mức Lãng Không Hư Độ rồi !

Vũ Minh khẽ gật đầu :

- Võ công của Xà Hà Tiên Tử cao diệu khó ước lường, hôm nay nàng thân hành đến đây, Thiếu Lâm tự găm lại khó tránh khỏi trận đồ sát diệt vong !

Giữa lúc ấy hai người khe khẽ chuyện trò, chiếc kiệu vàng do bốn gã đại hán khiêng đã tiến vào giữa sân.

Quái nhân áo hồng vội tung ra một đòn trí mạng và lao mình vượt thoát khỏi vòng vây của năm đại cao thủ, phóng thẳng về phía chiếc kiệu và quỳ phục xuống đất.

Quái nhân áo trắng cũng vội phủ phục tung hô :

- Đệ tử xin nghênh tiếp thánh giá của sư phụ !

Bốn gã thủ hạ của Hoành Nhạc Tứ Quái đứng bên ngoài trận cùng ba vị đường chủ của Ngũ Cuồng Hắc Hải và Thiết Diện Quỷ Thủ của Quỷ Bảo cũng đều khấu đầu làm lễ xướng to :

- Xin nghênh tiếp giáo chủ .

Chiếc kiệu vàng đột nhiên dừng lại, bốn gã đại hán áo màu phân đứng nơi bốn góc kiệu, im lìm như tượng gỗ. Mười hai cô gái xấu xí phía sau kiệu cũng ngưng đi theo điệu nhạc đang tấu giữa chừng.

Từ trong kiệu bỗng vọng ra một chuỗi cười thanh như ngọc rót trên mâm đồng, êm ái như ngón ngà run trên phím nhạc.

Vũ Minh bấm nhẹ Hoa Sĩ Kiệt khẽ thì thào :

- Nghe đồn Xà Hà Tiên Tử là một tuyệt sắc giai nhân, giờ đây chỉ nghe giọng cười mê cảm lòng người của bà, cũng đủ tưởng tượng ra vẻ đẹp của nàng là bậc nào, đáng tiếc lòng dạ của bà ta lại độc hơn cả rắn rít !

Hoa Sĩ Kiệt cũng ché miệng cảm khái :

- Tại hạ nghe đồn là mấy năm gần đây, phàm kẻ nào lỡ thấy được mặt mũi thật của Xà Hà Tiên Tử, tất phải chết trong tức khắc. Chỉ có một người được may mắn thấy dung

nhân của bà, đáng tiếc là người ấy đã bị giam kín trong Băng Cung của Vạn Niên Băng Nhai .

Một mặt trò chuyện, một mặt chàng đưa mắt quét nhìn khắp phía trận trường.

Khi ấy tăng lữ toàn Thiếu Lâm, sau khi nhìn kỹ cổ kiệu màu vàng cùng những tên khiêng kiệu và đội nhạc xa nữ tì xấu xí nọ, mỗi người không khỏi trở mắt sững sờ.

Vì Cổ kiệu vàng chói kia lúc đến gần mới nhận rõ toàn thể chiếc kiệu do những con rắn nhỏ màu vàng quấn dính vào nhau tạo thành.

Bốn tên đại hán, trên mỗi người vấn quanh một con hoa xà to lớn, ở phía xa nhìn lại trông như khoác lên một chiếc áo màu sặc sỡ.

Đội nhạc 12 tì nữ xấu xí nọ, trên toàn thân quấn đầy những con hoa xà lớn nhỏ đủ cỡ, mườn tượng như vận một bộ xiêm y loè loẹt, nhưng kỳ thật cô nào cũng thân thể khoẻ mạnh.

Viên Quang đại sư khế định tỉnh thần trí, nghiêm trang niệm lên một tràng Phật hiệu và cất lời :

- A Di Đà Phật ! Thí chủ giá lâm đến tề sơn, chẳng hiểu có điều gì chỉ giáo ? Bỗng không lại cười khan như thế, không sợ giảm đi giá trị giáo chủ của mình sao ?

Tiếng cười trong kiệu liền dứt ngang, tiếp theo là một tiếng “hừ” thật lạnh lùng, cùng một giọng âm trầm hỏi lại :

- Con nhỏ áo lục đồ đệ của ta, phải chăng do tên trọc thối mi đả thương ?

Viên Nguyên đại sư trầm trầm đáp :

- Thí chủ áo xanh đỏ, vừa đặt chân lên núi đã đại khai sát giới, cùng Huệ Tâm đại sư đấu đến thọ thương, đây là tự mình chứ nào phải. . .

Trong Kiệu rắn lại vang ra một tiếng hừ lạt :

- Lão trọc già quả thật to gan dám đả thương người của Bình Thiên Giáo, chẳng sợ Thiếu Lâm Tự bị huỷ diệt à ?

Giọng nói bỗng ngừng lại giây phút rồi lại cất cao lên :

- Bạch Phụng đâu ?

Quái nhân áo trắng vội rập mình cung kính :

- Đệ tử có mặt !

Giọng người trong kiệu ra lệnh :

- Giết chết lão trọc già ấy trước, đoạn nổi lửa đốt chùa cho ta !

Quái nhân áo trắng lại cúi đầu tuân lệnh :

- Đệ tử xin tuân mạng !

Đoạn từ từ đứng dậy, lầm lì từng bước đến trước mặt Viên Nguyên đại sư, toàn trường Thiếu Lâm tăng chúng ánh mắt đều đổ dồn vào từng động tác của quái nhân áo trắng.

Đột nhiên, trận diện vang lên một tiếng quát to, năm gã đại hoà thượng trung niên từ phía sau lưng Viên Nguyên đại sư bỗng tung mình nhảy vọt ra trước.

Họ chính là năm đại ca thủ trong hàng chữ Viên : Viên Liệt, Viên ẩn, Viên Động, Viên Tĩnh vùng Viên Vĩ. Cả năm người cùng sắp hàng ngang đứng trước mặt Viên Nguyên chấp tay thi lễ :

- Xin phương trượng sư cho chúng đệ thu thập tên ác đồ kia !

Viên Nguyên đại sư nghiêm nghị gật đầu:

- Các sư đệ hãy bày sẵn Ngũ Hiệp Kiếm Trận trước khi ả chưa ra tay, các sư đệ không nên động thủ, ngả Phật từ bi, có thể hỉ xả cho người được, ta phải nên hỉ xả !

Năm người đồng thanh đáp :

- Chúng đệ tử kính vâng theo ý Phật !

Năm người lập tức thoát người đứng theo phương vị trận thế của kiếm trận Ngũ hiệp, trường kiếm đều nắm chặt nơi tay, đôi mắt khẽ khép, đứng yên như thế núi, giảng ngang lối tiến của quái nhân áo trắng.

Bỗng dưng bị năm người chặn lối, quái nhân áo trắng rất đỗi tức giận, dừng bước nhìn kỹ năm người, tên nào cũng Thái dương huyết nổi vòng lên chứng tỏ là những tay nội gia cao thủ, lại thấy họ đứng trấn theo phương vị ngũ hành, ngấp ngừng sát khí tỏa theo ánh kiếm trên tay, quái nhân áo trắng không khỏi chột dạ nhủ thầm :

- Năm tên trọc này liên tay xuất thủ, uy lực tất chẳng vừa, nhưng nếu ta chẳng vào trận, khác nào tỏ vẻ sợ hãi trước mọi người sao !

Gã trừ trừ suy tính trong chốc lát, đoạn quát lên một tiếng to, tung mình phóng thẳng vào trận, chân vừa chấm đất song chưởng đã cấp tốc đẩy ra !

Tay hấn mới chớp động, năm ánh thép trắng ngời của năm cao tăng chủ Viên liền nhoáng lên vì vút, trận kiếm Ngũ Hiệp lập tức phát động như sấm sét tua thẳng vào người quái nhân áo trắng !

Hai luồng chưởng phong đập mạnh vào luồng kiếm khí của năm người lập tức phát ra những tiếng phức phức kỳ lạ, quái nhân áo trắng liên tiếp bị trời lui ra sau ba bước, loạn choạng cơ hồ suýt té nhào .

Nhưng năm tay cao thủ vai vế chủ Viên cũng bị dội ngược ra sau bảy tám bước xa .

Một chiêu qua tay thắng bại đã phân rành, năm vị cao thủ Thiếu Lâm cùng lặng người sống sót !

Quái nhân áo trắng khẽ lắc đầu, định tĩnh thần trí quát to :

- Năm tên trọc già hãy ném thử một chỉ của ta !

Cùng với âm thanh vừa thoát ra, ngón trở nơi tay hũ nàng lập tức xĩa về hướng đối thủ, điểm vào khoảng trống một nhát...

Từ đầu ngón tay thon thon như cái bút của nàng lập tức tuôn ra một luồng khí thể màu xanh mờ mờ, hình dạng uốn éo như có hàng hà con rắn xanh nhỏ mỗ thẳng vào năm người .

Viên Quang đại sư kinh hãi kêu to :

- Xà Yêu chỉ ! Các sư đệ hãy tránh mau !

Nhưng tiếng kêu chưa kịp hết, những tiếng hự nặng nề đã liên tiếo vang lên, bốn trong năm vị cao tăng đã rũ người quy ngay xuống, chỉ có một mình Viên Vĩ đại sư là may mắn thoát khỏi .

Trong kiệu rắn bỗng buông ra một chuỗi cười dài lanh lảnh :

- Lão trọc già, bọn người đã gặp phải Xà Yêu chỉ mà còn mong trốn thoát được à? Đừng nằm mơ vô ích...ha...ha...ha...

Viên Quang đại sư thấy bốn sư đệ của mình đều vong mạng dưới ngọn Xà Yêu chỉ không khỏi kinh hoàng tái sắc nhưng chẳng hổ là một cao tăng đức độ thâm sâu, trong thoáng mắt đã lấy lại ngay nét bình tĩnh, trầm trầm cất lời :

- A Di Đà Phật ! Thủ đoạn của thíc chủ quá ư lang độc, bản tăng khó thể dung người hôm nay...

Ông vụt giơ cao ngọn trượng Ngọc Phật truyền lệnh :

- Huệ, Viên, Quang, Tịnh tất cả cao thủ của bản tự nghe lệnh.

Cả mấy trăm tăng lữ có mặt tại sân đều chấp tay cúi đầu chờ đợi, lặng im không một tiếng xì xào .

Viên Quang Đại sư vẻ mặt nghiêm nghị tiếp lời :

- Cấp tốc bày thành La Hán Trận, bao vây tất cả những kẻ xâm phạm đến bản sơn, đừng để một người nào chạy thoát.

Lệnh của Viên Quang đại sư vừa ban ra, mấy trăm hoà thượng nơi sân rộng đều tản mát ra khắp phía đứng án theo phương vị của mình, khoảnh khắc sau trận thế La Hán danh tiếng khắp thiên hạ đã thành hình, kín đáo, vững vàng như tường đồng vách sắt.

Hoa Sĩ Kiệt núp kín trong ngọn cây nhìn xuống thấy tăng chúng Thiếu Lâm chỉ trong loáng mắt đã bày xong La Hán Trận, tiến thoái đã rập ràng, tuy đông người mà không mấy may xáo loạn, người người theo đúng phương vị trấn thủ, lăm liết tựa những hòn sơn nhạc bọc quanh trận diện, chàng không khỏi buột miệng khê khen ngợi :

- Từ lâu nghe danh La Hán Trận Thiếu Lâm, hôm nay mới được mức kích, quả chẳng phải là hư danh...

Vũ minh vội tiếp lời than dài :

- La Hán Trận của Thiếu Lâm tuy lợi hại, nhưng cũng không sao chống lại Kim Xà Nô, sợ rằng bao nhiêu tinh hoa của Thiếu Lâm Tự phải huỷ diệt trong chốc lát đây thôi !

Trận diện bỗng vang lên một chuỗi cười âm u rờn rợn cắt đứt câu chuyện giữa đôi người . Hoa Sĩ Kiệt vội đưa mắt chăm chú vào cuộc trận, tiếng cười từ trong kiệu rắn vẫn không ngớt tuôn ra....

Viên Quang đại sư không dần được giận dữ xằng giọng :

- Có chi mà đáng cười, La Hán trận của bốn phái phát động ngay bây giờ, thí chủ cần trời trần chi mau nói ra !

Giọng cười trong kiệu liền ngưng bật, thay vào đó một giọng nói cũng chẳng kém âm trầm:

- Trước thời gian lão trọc già người phát động La Hán Trận, bốn giáo chủ rộng ơn tấu cho bọn người một khúc nhạc siêu độ hầu vui vẻ đưa nhau về cõi dưới .

Dứt lời liền cao giọng ra lệnh :

- Hoà nhạc !

Mười hai ả tì nữ loã thể dùng rắn quấn quanh người kia lập tức huy động nhạc khí đưa lên môi và bắt đầu thổi giọng. .

Một âm thanh dịu dặt ai oán trào dâng trong không khí, thấm nhuộm vào từng tâm trí của mọi cao thủ, khiến người nghe phải băng khuâng cảm xúc, đã đuối tinh thần.

Hoa Sĩ Kiệt vốn rất đa cảm, chép miệng buồn buồn :

- Điệu nhạc sao mà thê lương lạ, tựa như thế giới đến ngày cùng, bao nhiêu thương cảm cứ dâng dâng kéo đến lòng mình...

Vũ Minh khá cứng rắn hơn, khê lắc đầu :

- Nội với điệu nhạc quỷ quái kia cũng đủ làm đám tăng lữ Thiếu Lâm run cả chí phấn đấu rồi, huống hồ là...

Và quả nhiên hơn mấy trăm hoà thượng nơi trận, nghe xong giọng tiêu u oán, đầu tiên chỉ lắc đầu than dài, nhưng sau đấy người nào cũng ủ mặt xù mày, rơi lụy dầm dề....

Viên Quang đại sư định lực có phần cao cường, vội niệm to :

- A Di Đà Phật ! Thích chủ hãy dừng ngay điệu nhạc lại kẻo như uế không khí của Phật môn !

Trong kiệu rắn rọng ra một chuỗi cười lạnh lạt :

- Được rồi, gia ân chấp thuận lời yêu cầu cuối cùng của người . Vậy trước giờ lũ trọc người lìa cõi thế, cho các người hưởng lấy một phen lạc thú trần gian.

Lời nói vừa dứt, 12 ả tì nữ xấu xí phía sau kiệu kia, lập tức ngừng ngay điệu nhạc cùng giờ tay lau lấy mặt mình, lập tức biến thành 12 nàng mỹ nữ sắc đẹp tựa tiên nương lạc vào cõi thế. Mười hai nàng đứng đỉnh bước ra phía trước, uốn éo thân hình theo giọng ca du dương trên đôi môi đào hén mở, rập ràng theo khúc vũ lả lơi tiến dần về phía tăng chúng Thiếu Lâm.

Với những tấm thân kiều diễm nõn nà, rập ràng rung động theo hơi ca điệu vũ, những con rắn hoa quấn kín quanh mình, từ từ tụt xuống đôi chân, phơi bày tất cả những đường cong tuyệt mỹ ngàn ngút quyến rũ như những tòa hoả diệm sơn nung đốt lòng dục con người.

Viên Quang đại sư vận dụng cả định lực, kèm chế lấy bản năng thú tánh, nhắm mắt niệm to :

- A Di Đà Phật ! A Di Đà Phật ! Tội thay, tội thay ! Thích chủ hãy mau dẹp trò tồi bại ấy, bằng không bản tăng buộc lòng phát động La Hán Trận ngay .

Toàn Mỹ nữ cùng buông ra một chuỗi cười dâm dật, ánh mắt tình tứ đông đưa :

- Lão thầy chùa ơi, sao chẳng hiểu thú phong lưu sung sướng của trần gian chi cả! Người đời cầu cạnh còn chẳng được thay, đại chi sẵn có mà chẳng hưởng? Chỉ cần các người chịu hoàn tục rời chùa, chỉ em tiện thiếp nguyện hiến dâng cho các người tất cả...

Trong kiệu rắn cũng buông ra một chuỗi cười dâm đảng :

- Trước giờ phút các người chưa chết, ta vui lòng để bọn người tùy ý lựa chọn một mỹ nhân để hưởng lạc một phen cho thoả thích bấy lâu chịu nhịn thêm...

Những vị hoà thượng có phần kém hơn trong bọn, tinh thần lập tức bị dao động, đôi mắt cứ hao hao nhìn nháu vào những thân hình lửa lò trắng nuốt của đám thiếu nữ, cổ họng ừng ực khô cháy, máu huyết châu thân cứ phùng phùng như căng phồng khắp huyết mạch...

Viên Quang đại sư thấy thế nguy, vội quát to một tiếng, song chuông đồng thời quật mạnh trở ra .

Một loạt tiếng gọi kêu eo éo vang lên :

- Lão thầy chùa này sao mà hung quá thế ? Ai lại đi đánh đập người đẹp đang yêu mình như thế?

Cùng trong tiếng la hét xô bồ, 12 nàng mỹ nữ bị luồng chuông phong đẩy lui hơn tám bước.

Viên Quang đại sư gầm lên một tiếng giận dữ :

- Lũ người cho bản tăng là hạng thế nào mà định dùng sắc mê hoặc ta ?

Người trong kiệu rần liên lạnh lạnh đỡ lời :

- Lão trọc già đừng khoác lác vội, mi thật có định lực đối kháng chăng? Mi dám nhìn ngay mặt ta chăng?

Viên Quang đại sư cười nhạt :

- Có chi mà chẳng dám, yêu phụ đủ can đảm cứ bước ra khỏi kiệu, bản tăng quyết không tin là mi có tà môn chi quyến hoặc được người !

Trong kiệu lại vang lên chuỗi cười rùng rợn đậm ô :

- Lão trọc già, sợ rằng khi mi ngấm ta không chịu lập tức chết đi mà còn muốn hoàn tục, ỉ ôi câu hôn ta nữa là khác !

Viên Quang đại sư cười khẩy :

- Bản tăng xuất gia hơn 40 năm trời, Tử Sắc Tài Khí đã thi là không, thì bất luận một mỹ nhân nào trên nhân tạo cũng khó thể làm động lòng được bản tăng. Nữ thí chủ nếu quả có ít nhiều bản lĩnh, chúng ta đánh cược một chuyến xem sao ?

Người trong kiệu cười phá lên :

- Lão hoà thượng muốn đánh cược thế nào ?

Viên Quang giọng nghiêm trang :

- Nếu như bản tăng thấy xong nữ thí chủ mà động tâm toàn thể Thiếu Lâm Tự hơn ba trăm tăng lữ sẽ tự đập vào Thiên linh cái mà tự sát tại trận trường ! Bằng trái lại nữ thí chủ thua xin hãy rời khỏi Tung Sơn lập tức vĩnh viễn chẳng quấy rầy đến tự cảnh Thiếu Lâm.

Người trong kiệu khanh khách cười to :

- Lão hoà thượng, cuộc đánh cá của người đề nghị ta muốn sử đổi lại một chút, nếu như người thấy bốn giáo chủ mà động lòng, bốn giáo chủ không cần các người phải tự sát, mà chỉ cần tăng chúng toàn viện đều hoàn tục và chịu sự sai khiến của ta, bằng nếu bốn giáo chủ thua các người, chúng ta sẽ lập tức rời khỏi chốn này ...

Viên Quang đại sư nhẹ gật đầu :

- Được rồi, mời nữ thí chủ bước ra khỏi kiệu !

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong rất thắc mắc quay sang hỏi Vũ Minh :

- Viên Quang đại sư sau khi nhìn mặt Xà Hà Tiên Tử có thể điên đảo đến chết được chăng?

Vũ Minh nhún mày gật đầu :

- Rất có thể là như thế ! Nghe đồn Xà Hà Tiên Tử cùng Băng Hồn Tiên Cơ là hai vị tuyệt thế giai nhân trên võ lâm. Kể nào nhìn phải hai nàng nếu chẳng lập tức chết đi cũng bị chung thân cấm cố. Do những lẽ ấy mà không một ai được biết hai nàng đẹp đến mức độ nào !

Hoa Sĩ Kiệt cười nhẹ :

- Chúng ta hôm nay núp kín trên ngọn cây này, rất có thể là nhìn thấy được mặt của bà ta, nhưng tôi không tin được là bà đẹp đến mức độ mà người thấy phải cầu hôn ngay .

Trong kiệu lúc ấy lại vang ra một chuỗi cười trong như ngọc thể chạm vào nhau :

- Lão trọc Viên Quang mau ra lệnh cho đám đồ đệ của các người đứng quay lưng về phía bốn giáo chủ, bằng chẳng vậy đừng trách sao ta lại giết chết họ ngay lập tức khác !

Viên Quang đại sư liền sang sảng cất lời :

- Thiếu Lâm đệ tử tất cả phải đứng quay lưng về phía kiệu, nếu chưa nghe hiệu lệnh của bốn trưởng nhân không được quay mặt lại nhìn !

Chúng tăng lữ Thiếu Lâm hơn mấy trăm người đều răm rắp tuân lệnh quay lưng trở lại, sắc mặt của mỗi người đều hết sức nghiêm trọng, lặng trang không một tiếng xì xào. Không khí phăng phắc nặng nề, cơ hồ có thể nghe được cả tiếng lá rơi !

Viên Quang đại sư đứng im lìm ở giữa sân như tượng đá vô tri, mắt khẽ khép lại, sắc mặt trang nghiêm trầm mặc.

Bỗng nhiên. .

Mười hai cô gái tuyệt sắc lửa thể kia di động gót sen tay nhấc tay vũ, rập rờn thướt tha theo khúc điệu réo rất bỗng trầm...

Một nàng có phần trẻ nhất trong bọn cất tiếng ca thánh thót :

“Tha thướt vóc ngà châu ngọc ánh
Tóc mây bông mướt lộng màu da
Mi cong dài uể oải
Gót ngọc đường trải hoa
Dịu dàng kiệu thắm bước ra
Đài trang thoáng ngấm hồn đà du tiên”

Hoa Sĩ Kiệt nghe ra khúc đầu lại bài đường thi “Vịnh Mỹ Nhân” của Ôn Đình Quân, nhưng khúc sau lại chấp vá hai câu ý nghĩa mù mờ khó hiểu, dường như vừa cảnh cáo lại vừa đe dọa !

Viên Quang đại sư nghe xong nhú mày thở dài, đoạn mở bừng mắt ra quét chiếu về hướng kiệu rần, trầm trầm cất lời :

- Sao còn chưa chịu bước ra ?

Tiếng người trong kiệu rần giọng ra lạnh lạnh :

- Lão trọc già, nôn nao chi lắm thế, ta bước ra ngay bây giờ !

Hai gã đại hán đứng sát bên đầu kiệu nhẹ nhàng vén rèm kiệu sang hai phía...

Viên Quang đại sư vội khép mắt để lắng tụ thần trí, miệng niệm Phật khe khẽ để tẩy trừ những tạp niệm trong đầu óc.

Hoa Sĩ Kiệt quay sang Vũ Minh khẽ giọng :

- Hồng mắt, chiếc kiệu của muội yêu ấy bỗng đổi đi phương hướng đưa lưng về phía chúng ta làm thế nào mà nhìn thấy được mặt thật của muội, chúng ta mau tuột xuống kéo mất đi cơ hội hiếm có này !

Vũ Minh vội khoát tay :

- Chúng ta không nên chường mặt ngang nhiên giữa lúc này...

Vũ Minh vừa dứt lời, từ nơi rèm kiệu được vệt đôi, một nữ lang áo trắng như màu tuyết, tóc vàng xoả vai, lướt trắng che mặt uyển chuyển chui ra khỏi kiệu .

Hoa Sĩ Kiệt than dài :

- Cách trang phục y như nơi Kim Đỉnh Nga Mi khi trước, đáng tiếc là không sao nhìn được diện mạo thật của muội....

Vũ Minh vội an ủi :

- Nhìn thấy chiếc lưng thon ong tròn trĩnh, cùng dáng dấp tha thướt của muội ta cũng đã thấy đẹp vô cùng rồi. Gấm lại lời đồn nàng sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành không phải là lời nói ngoa .

Hoa Sĩ Kiệt vội trở tay ngắt lời :

- Mau xem kìa ! Muội chỉ còn cách Viên Quang đại sư không đầy ba bước !

Vũ Minh ngó theo hướng tay của Hoa Sĩ Kiệt thấy nữ lang áo trắng nọ gót sen nhẹ nhàng tiến lên thêm một bước buông tiếng cười thánh thót :

- Lão thầy chùa hãy mở mắt ra mà nhìn ta !

Viên Quang đại sư vội mở bừng mắt ra, đôi lần nhãn tuyến của ông lúc ấy long lanh như ánh đao bén nhọn chọc thẳng vào khuôn mặt của đối phương.

Nữ lang áo trắng nhẹ đưa bàn tay hữu mịn muốt như sữa đục với một cử chỉ thật là chậm chạp từ từ kéo vuông lụa trắng lần xuống khỏi mặt...

Viên Quang đại sư mờ hồ như hột đậu, tuôn ra càng lúc càng nhiều...

Trong khoảnh khắc mà vuông lụa trắng trịch khỏi xuống bờ môi nữ lang áo trắng, Viên Quang đại sư bỗng nấc lên một tiếng thân hình lần lần khụy xuống như khối thịt rũ...

Hoa Sĩ Kiệt cùng Vũ Minh trợn mắt nhìn nhau trong một trạng thái kinh khiếp cực cùng!

Cùng khi ấy, Viên Vân đại sư, sư đệ của Viên Quang, đứng cạnh đấy, chợt cảm thấy chông môn nhân của mình bỗng đứng té quỵ trên mặt đất, lập tức xoay phắt lại thấy Viên Quang đã tắt thở và nữ lang áo trắng vững đã kéo xong vuông lưới lên che kín mặt, đôi mắt trong veo của nàng đang long lanh tình tứ nhìn lại phía ông.

Viên Vân đại sư vừa cảm hờn lại vừa đau đớn, nghiến răng gọi lên :

- Chưởng Môn nhân đã chết các sư huynh, sư đệ mau cố thủ phương vị, phát động La Hán trận ngay !

Nữ lang áo trắng cười lạt :

- Lão trọc định làm gì thế ?

Viên Vân rít giọng :

- Bần tăng định giết mi để báo thù cho sư huynh ta !

Nữ lang áo trắng cười lên ha hả :

- Thật chẳng ? Lão thầy chùa không định hoàn tục à ? Lời của sư huynh mi, bộ các người...

Viên Vân quát to ngắt lời :

- Yêu phụ khỏi phải nhải nhiều. La Hán trận đã phát động rồi kia, đừng hòng thoát khỏi nơi đây !

Nữ lang áo trắng khẽ đưa ánh mắt phụng liếc nhanh bốn phía đoạn lại buông tiếng cười to :

- La Hán trận chỉ có thế à ?

Nàng vụt dứt ngang giọng cười, miệng lâm râm có vắn có kệ, tay áo không ngớt phát lia, chiếc kiệu rần cách xa chỗ nàng đứng độ tám thước, bỗng phát ra một loạt âm thanh quái lạ, hàng vạn con rắn vàng nhỏ lập tức vạn mình cất cổ phóng thẳng vào đám tăng nhân của La Hán trận.

Viên Vân đại sư kinh hoàng kêu lên :

- Trời ! Kim Xà Nô ! Các người hãy chạy mau !

Nữ lang áo trắng càng cười lên lạnh lẽo :

- Lũ người chạy đâu ?

Tay phải đồng thời chộp dữ vào khoảng không một chộp, Viên Vân đại sư chạy đi chưa đầy năm bước rú lên một tiếng thảm thiết và ngã rú xuống đất!

Từ trong vòng trận La Hán, tiếng thét gào thảm thiết nghe vang động đến chín tầng mây....

Bất thần từ mứt cao không trung bỗng nổi lên một giọng hú dội ngân khắp núi rừng. .

Kế đó là trận diện bồng ngời lên luồng hào quang xanh biếc, hàng ngàn con Kim Xà Nô thi nhau rơi lịch phịch trên mặt đất chết cứng nằm la liệt khắp nơi .

Nữ lang áo trắng kinh mang tái sắc đảo mắt nhìn quanh. .

ánh hào quang vụt tắt, giữa trận trường uy nghi xuất hiện một chàng thiếu niên anh tuấn áo trắng đáng thơ sinh.

Trên tay chàng một thanh kiếm quái lạ, màu xanh óng ánh với bảy cánh liền nhau như cánh quạt.

Kiểm che trước ngực, lăm lăm hào hùng, ánh mắt chàng như hai luồng điện lạnh chiếu thẳng vào mặt nữ lang, rục ngời sát khí !

Vietkiem.com